

Stem på en EU-modstander!

Dramaet – eller farcen – om Storbritanniens udtræden af EU trækker i langdrag. Det er allerede 2-3 uger siden, Brexit skulle have været virkelighed, og nu er det udsat endnu en gang. I Bruxelles har de intet hastværk med at vinke farvel til et medlemsland; kun den franske præsident virker utålmodig, sandsynligvis fordi han forventer, at Storbritanniens udtræden vil styrke Frankrigs stilling. Og når Tyskland træder tungt på bremsen, er det sikkert af samme grund.

Imens går propagandatrommerne: Der kan man bare se, hvor forkert og tåbelig en beslutning de britiske vælgere har truffet, og skulle de ikke tage og bestemme sig om efter godt dansk mønster? Også danske EU-modstandere har ladet sig forvirre; for hvad er ”alternativet”? Dette spørgsmål er centralt i EU-tilhængernes argumentation mod en udmelding, for det leder direkte til den påstand, at der ikke *er* noget alternativ.

Det er imidlertid på én gang meget simple og meget mere kompliceret.

Det britiske folk stemte klart for udmeldelse af EU – ikke for udsættelse og ikke for komplicerede aftaler. Der har været tvivlet på, om briterne i virkeligheden vidste, hvad de ville, og hvad med de 48 procent, der stemte for at blive? Men propagandaen for EU er så massiv, at man trygt kan stole på, at når en folkeafstemning endelig går EU-dampromlen imod, er resultatet et minimumstal for modstanden. De, der er i tvivl, vil være tilbøjelige til at holde på det, man bilder dem ind er ”det sikre”.

Men selv om der altså ikke kan tvivles på briternes ønske om at træde ud, er det britiske parlament fuldt af EU-tilhængere, og det er dem, der skal administrere Brexit. Det konservative parti, der ellers modsat sin danske aflægger er stærkt EU-kritisk, endte med at gøre en EU-tilhænger til premierminister, og derfor måtte det gå, som det gik. Den røde tråd i Mays Brexit-politik er klar: Det kan godt være, hun ikke bevidst sigter mod at sabotere Brexit, men hun søger at bevare så meget EU som muligt, også uden for EU, og resultatet bliver det samme. For man kan ikke på én gang melde sig ud og forblive medlem. Men det er det, Theresa May og hendes meningsfæller vil.

Det er ikke kun i Storbritannien, et folk af EU-modstandere har fyldt sit parlament med EU-tilhængere. Det samme er tilfældet i Danmark og selv i Norge, der ellers afviste EU-forstadiet EF allerede fra starten i 1972. Derfor retter både Danmark og Norge ind efter EU, selv når det er klart, at det er imod folkeviljen. Eksempel: Bankunionen, som EU-mafiaen ikke engang tør sende til folkeafstemning. Det samme var tilfældet med Lissabon-traktaten.

Derfor er vejen frem klar: Vi skal ud af EU. Der er ikke brug for et ”alternativ”, for EU tjener ingen folkelige interesser, der ellers skulle tilgodeses på anden vis. Så når vi nu om nogle uger skal stemme til både EU-parlament og Folketing, må parolen være: Stem på liste N! Stem på en EU-modstander! Det er det eneste, der kan hindre kaos.